

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.300 van 12 februari 2014
in de zaak A. 211.433/XIV-35.440**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 januari 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 116.050 van 19 december 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 januari 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Zoals verzoeker in zijn enige middel aanhaalt, stelt de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat uit artikel 43 van de wet van
15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en
de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet

volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren en dat de staatssecretaris in de aanvankelijk bestreden beslissing dan ook heeft gewezen op het zwaarwichtig karakter van de gepleegde feiten, de omvang van de strafmaat en de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten om te besluiten dat het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker verduidelijkt niet, noch kan worden ingezien, waarom dit niet kan “gelden als een antwoord op een concrete kritiek van de verzoekende partij op de initiële negatieve beslissing van de verwerende partij”. Ook wat betreft de toetsing van het evenredigheidsbeginsel en de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, wordt in het bestreden arrest geantwoord op de grieven van verzoeker. Het bestreden arrest voldoet dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

De kritiek van verzoeker, waarbij hij zich onder meer richt tegen de overwegingen in de aanvankelijk bestreden beslissing en zijn eigen standpunt herhaalt en benadrukt, komt er in wezen op neer dat hij niet akkoord is met de motivering in het bestreden arrest. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden noch om de motieven van de beslissing van de staatssecretaris te beoordelen.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker de schending van artikel 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 en van artikel 22bis van de Grondwet niet heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat aantoont dat er ernstige hinderpalen zouden zijn die zijn partner zouden verhinderen hem te vergezellen naar zijn land van herkomst of elders, dat hij niet aantoont dat een verblijf in België de enige mogelijkheid zou zijn om een gezin te vormen met zijn partner en dat zijn kind nog jong is zodat kan worden aangenomen dat het zich snel kan aanpassen en een nieuwe taal zich eigen kan maken. Waar verzoeker nog stelt dat “de Raad in het bestreden arrest geen voldoende belangenafweging heeft gemaakt en alle individuele elementen aangaande de verzoekende

partij in aanmerking heeft genomen”, gaat hij voorbij aan de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroepen tegen een beslissing van de staatssecretaris waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zaken enkel een wettigheidscontrole uitoefent.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf februari tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams